

KUPUNGE, m. 2. pl. — *ungar.* Ett slags snäcka. Turbo littoreus.

KUR, m. sing. I. (fr. *Cour*, hof) Uppvakning vid hofvet eller hos en förnäm, en förman. *Göra någon sin k.*, göra uppvakning hos någon; äfv. söka vinna ett fruntimmers ynnest. [Cur.]

KUR, m. 3. II. (lat. *Cura*, skötsel) 1) Läkarevärd. — 2) Botningssätt. *En svår, lätt, lycklig k.* — Har sammansättningarna: Brunns-, Svält-, Druf-, Hästkur, m. fl. [Cur.]

KUR, m. 2. III. (af *Kura*, II) 1) Litet ifrån en vägg utskjutande regntak. *En k. öfver ingången till ett hus.* — 2) Betäckning af läder öfver en vagn. *K. på en vagn.* — *Syn.* Sufflett. — 3) Se *Vaktkur*.

KURA, v. n. 1. I. (fam.; af fr. *Cour*) Göra sin kur hos någon. *K. hos sina förmän.* — *Kurande*, n. 4.

KURA, v. n. 1. II. (fam.) Ursprungl.: Huka sig ned och gömma sig. Deraf leken *K. gömma* (i äldre språket *K. och gömma*), då de lekande gömma sig i vrår och vinklar, under det den, som skall leta rätt på dem, står bortvänd eller på ett ställe, der han ej kan se dem. *Sitta och k.*, sitta aflägsse för sig sjelf, utan att deltaga i sällskapet. *Sitta hemma och k.*, sitta hemma för sig sjelf, ej söka sällskap. — *Kurande*, n. 4.

KURAGE, se *Courage*.

KURANT, a. 1. (fr. *Courant*) Löpande, gångbar. — S. Löpande, gångbart mynt. [Cu—.]

KURATEL, se *Curatel*.

KURATOR, se *Curator*.

KURBETT, kurrbätt, m. 3. (fr. *Courbelle*) Krumsprång af en häst. [Cur—.]

KURBETTERA, v. n. 1. Göra krumsprång. Säges om hästar. — *Kurbetterande*, n. 4. o. *Kurbettering*, f. 2.

KURBITS, kurrbitts, m. 3. (t. *Kürbiss*) Se *Pumpa*. *Jonæ K.*, se *Ricin*. [Kurbis.]

KURERA, v. a. 1. (lat. *Curare*) Bota, hela. *K. någon för en sjukdom.* Säges äfven i fig. mening, skämtvis, t. ex.: *K. någon för lättja.* — *Kurerande*, n. 4. o. *Kurering*, f. 2. [Cur—.]

KURFURSTE, kurfürste, m. 2. pl. — *furstar*. (t. *Churfürst*, af fornt. *kören* ell. *küren*, kora, utvälja) Titel på hvar och en af furstar i Tyskland, som fordom ägde rätt att välja tysk kejsare. [Ch—.]

KURFURSTENDÖME, n. 4. Det land, en kurfurste regerade öfver. [Ch—.]

KURFURSTINNA, f. 1. En kurfurstes gemål eller enka efter en kurfurste. [Ch—.]

KURFURSTLIG, a. 2. Som tillhör eller har afseende på en kurfurste eller kurfurstarna. [Ch—.]

KURHATT, m. 2. En för verldsliga kurfurstar rund, för andliga fyrkantig mössa af rödt sammet, som de buro till tecken af sin värdighet. [Ch—.]

KURHUS, n. 3. Hus, ställe, der veneriska sjuke intagas, för att kureras.

KURIOSITET, se *Curiositet*.

KURIR, -i'r, m. 3. (fr. *Courrier*, af *Courir*, löpa) 1) Person, som ifrån ett hof eller en person af hög rang afsändes med någon underrättelse eller i ett ärende, som fordrar så mycken skyndsamhet, att det ej kan befordras med posten. Ilbud. *Affärda en k.* — 2) Titel, som vissa tidningar antagit. [Cu—.]

KURIRHÄST, -i'rhäst, m. 2. Häst, som begagnas af kurir, ridande eller åkande. *Åka med k-ar.*

KURIRPISKA, f. 1. Piska med kort skaft och lång rem, hvarmed en åkande kurir fordom pådref den framför honom ridande postiljonens häst.

KURIRSTÖFVEL, m. 2. pl. — *stöflar*. Ridstöfvel med stoppning för knäet, som begagnas af kurirer.

KURIÖS, kurrjös, a. 2. (fr. *Curieux*, af lat. *Curiosus*) Besynnerlig.

KURMETOD, kürmetöd, m. 3. Den metod, som följes vid sjukas kurering. [Cur—.]

KURPRINS, m. 2. Tronarving i ett kurfurstendöme. [Ch—.]

KURPRINCESSA, f. 1. Gemål åt eller enka efter en kurprins. [Ch—.]

KURRA, f. sing. (pop.) Fängelse. *Sitta i k-n.* *Nödgas krypa i k-n.* — *K.* betydde i äldre språket äfv.: Säng.

KURRA, v. n. 1. (pop. o. fam.) Gifta ett sorlande, porlande ljud. *Det k-r i magen.* — *Kurrande*, n. 4. o. *Kurrning*, f. 2.

KURRE, m. 2. (fam.) Skämtsam benämning på Ekorren. *Lustig k.* (uttalas äfv. lusstikurre), munter och lustig person.

KURS, kúrrs, m. 3. (fr. *Cours*, af lat. *Cursus*) 1) (sjöt.) Riktningen ifrån ett ställe till ett annat; kosa. *Styrd k.*, det kompass-streck, som styres. — 2) Viss utstakad bana för ens akademiska studier. *Akademisk k.* *Han har absoluterat den filosofiska k-en, slutat sin k.* — 3) Hela följden af föreläsningar i en viss vetenskap. *En k. i filosofiens historia.* — 4) En myntsorts omlopp eller gångbarhet. — 5) Gällande pris på pennningar, vecklar, statspapper, m. m. [Curs.]

KURSA, v. n. 1. (fam.) Uppgåra köpslut i helt liten skala. — *Kursande*, n. 4.

KURSIV, kurrsi'v, a. 2. Lutande. Säges om latinsk boktryckarstil. [Cursif.]

KURSIVT, kurrsi'vt, adv. *Läsa k.*, utan att behöfva slå upp i lexikon. [Cursif.]

KURSLÄDE, kúrslä'de, m. 2. pl. — *slädar*. Släde med kur öfver.

KURSVINGLARE, m. 3. En, som köper upp vecklar, statspapper, aktier o. d., för att vinna derpå.

KURSVINGLERI, n. 3. Vingleri med vecklar, statspapper, o. d.

KURTAGE, se *Courtage*.

KURTIN, kurrti'n, m. 3. (fortif.; fr. *Courtine*)

Den del af hufvudvallen, som är emellan tvenne bastionsflanker.

KURTIS, kurrti's, m. 3. (fr. *Courtisane*) 1) Hyllning, som man visar ett fruntimmer. — 2) (fig. fam.) Artighet, som visas någon.

KURTISAN, kurrtisän, f. 3. (fr. *Courtisane*) Sköka med finare bildning.

KURTISERA, v. a. 1. (se *Kurtis*) Göra sin kur hos ett fruntimmer. — 2) (fig. fam.) Visa sig artig emot, smickra, ställa sig in hos någon. —

Kurtiserande, n. 4. o. *Kurtisering*, f. 2.

KURTISÖR, m. 3. En, som gerna gör sin kur hos fruntimmer.

KURVAGN, m. 2. Vagn med kur öfver. — *Syn.* Sufflettvagn.

KURVATUR, kurrvatúr, f. 3. (lat. *Curvatura*) Krokighet, krökning. [Cur—.]

KURVÄRDIGHET, f. 3. En kurfurstes värdighet. [Ch—.]

KUSA, f. 1. Se *Kaus*.

KUSA ell. **KUSCHA**, v. n. 1. (fr. *Coucher*; om hundar) 1) Lägga sig ned och krypa på magen. — 2) (fig. fam.) Visa sig undergifven. — *Kusande* ell. *Kuschande*, n. 4.

KUSE, m. 2. pl. *kusar*. 1) (ursprungl.) Kalf.